

POSTANOWIENIE

31 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 31 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa C.C.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 27 września 2023 r., VI ACa 598/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz C.C. 5400 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 września 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 sierpnia 2021 r., którym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki 512 113,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej oddalenia apelacji ponad 181 057 zł. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ §

1 pkt 1 k.p.c.), którym jest potrzeba ustalenia zakresu uprawnień cesjonariusza do rozporządzania wierzytelnością uzyskaną na skutek zawarcia umowy przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności kredytowej przysługującej cesjonariuszowi wobec cedenta.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nastąpi jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i wykazania, że ma on precedensowy charakter oraz znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, i z 6 lutego 2026 r., I CSK 719/25).

Ponadto konstrukcja zagadnienia prawnego powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c., w związku z czym dopuszczalne jest jedynie przedstawianie pytań „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Nie jest zatem dopuszczalne wystąpienie z pytaniem otwartym. Prawidłowo skonstruowane pytanie powinno zaczynać się od partykuły „czy”, a jego konstrukcja umożliwiać rozstrzygnięcie przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (zob. postanowienia SN z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 200; z 19 września 2000 r., III CZP 28/00; z 30 marca 2011 r., III CZP 6/11; z 21 sierpnia 2014 r., III CZP 44/14; z 21 listopada 2024 r., I CSK 1556/23; z 28 maja 2025 r., I CSK 1160/25; z 30 października 2025 r., I CSK 674/25; z 19 marca 2026 r., I CSK 220/26, i z 21 maja 2026 r., I CSK 889/26).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada opisanym wymogom konstrukcyjnym istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie przedstawił bowiem konkretnego problemu – pytania zamkniętego, na które Sąd Najwyższy miałby odpowiedzieć. Skarżący poprzestał na stwierdzeniu, że w sprawie występuje „potrzeba ustalenia zakresu uprawnień cesjonariusza do rozporządzania wierzytelnością, którą uzyskał na skutek zawarcia umowy przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności kredytowej przysługującej cesjonariuszowi wobec cedenta”. Wyrażone w ten sposób zagadnienie ma charakter otwarty – skarżący wymaga w istocie od Sądu Najwyższego sformułowania abstrakcyjnego zbioru reguł określających model postępowania cesjonariusza w zakresie rozporządzania wierzytelnością uzyskaną w wyniku przelewu na zabezpieczenie. Jest oczywiste, że taki zbiór nie może być stworzony *in abstracto*, gdyż w pierwszej kolejności o obowiązkach stron muszą decydować okoliczności konkretnego przypadku, a w szczególności wykładnia oświadczeń woli stron złożonych przy zawarciu umowy przelewu na zabezpieczenie z wykorzystaniem reguł określonych w art. 65 k.c. Ocenic należy także skutki, jakie czynność ta wywołała na podstawie art. 56 k.c. Sądy *meriti* w niniejszej sprawie w rzeczywistości dokonały takiej oceny, a Sąd Najwyższy nie uznaje jej za oczywiście błędną, co hipotetycznie mogłoby stanowić odrębną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidzianą w art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2, § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(E.M.)

[SOP]